

Egy szerencsés alkalom

Szerencsésnek mondhatom magam. Sok mindentől megkímélt a sors és sok barátot adott nekem és nem utolsósorban szerencsés vagyok, hogy íjjal vadászhatok. Még akkor is, ha zsákmánylistám igen csekély és messze elkerülnek a trófeás vadak.

Sok mindent kaptam a vadászíjásztól, a sok barát mellé sok élményt is.

Ezekből szeretnék egyet megosztani veletek.

A 2007-es évben egyre nagyobb teret hódított a vadászíjászat megyénkben is és szerencsére egyre többen ragadunk íjat, hogy izmainkat feszítve újtárra engedjük a veszőt.

Így talált D Attila barátom, aki erősen érdeklődött a vadászíjászatról és igyekeztem neki is minden segítséget megadni, hogy sikeres legyen. Így alakult, hogy a társaságukhoz is eljutottam ahol őzre szerettem volna egy - egy alkalommal kimenni.

Szerencsémre a társaság nagyon pozitívan állt a dolgokhoz így egy rövid megbeszélés után miután egyeztettük a részleteket arra terelődött a szó, hogyan is állunk az apróvad vadászattal?

És elindult a vadászatszervezés a vadkacsák felé. A területen nevelt kacsára van mód vadászni melyet erősen, ajánlgattak nekünk így csaptunk le az alkalomra, hogy próbára tegyük magunkat milyen eredményesek, tudunk lenni íjjal.

Természetesen nem kis kíváncsisággal küzdött a társaság egy - egy tagja, mert azt mondták, hogy ilyen csodát még nem láttak ☺

Sajnos több íjásztársam is vonakodott és nem élt a lehetőséggel. Hiába fel kell nőni a feladathoz, hogy az ember reflex íjat is tartson, meg csigást is, legyen csavart tollazott veszője meg flu-flu is. Persze a veszőket nem kis mennyiségben. Lajos barátom kire mindig számíthatok, pláne ha vadászni kell menni ismét mellém állt és nekiálltunk az előkészületeknek.

Természetesen egyikünknek sem volt elég flu-flu veszője így az elsődleges célunk a megfelelő vadászvesző előállítás volt. Ami persze nem ment élmények nélkül, mert a ragasztó és a csavart toll felrakása marasztalta ujjamról a bőrt.

De minek venni, ha magam is meg tudom tenni. Ráadásul a II. vadászíjász találkozón Nagy Barna íjásztársunktól sikerült nagyon jó minőségű faveszőbe tehető hegyeket szerezni így minden adva volt hogy egy tucat vesszővel gazdagabb legyek.

Több technikát alkalmazva a várt napon tele tegezzel jelentünk meg a Tiszavasvári területen.

Gyorsan megnéztük a terepet én ismertem már de, Lajos barátommal egyeztettünk, hogy a beszálló tó elé állunk fel és aprítjuk majd a vadat. Mivel hétvégén nagyszabású kacsavadászatot, szerveztek „vasas”(azaz puskás) vadásztársainknak így azt a megállapodást kötöttük, hogy nagyobb csapatokban 10-20 fős csapatokban engedik a kacsákat, hogy ne törjenek nagyon, amíg be vannak zárva.

Bevallom egyes érzelmekkel vártunk bele ebbe a vállalkozásba, mert tudtam, hogy reptében vadat löni igen-igen nehéz és mivel a terület gazdája és néhány szkeptikus vadásztárs is jelen volt így az sem volt mellékes, hogy tudunk e vadat ejteni a jobb megítélés végett.

A kacsák egy domb mögül röppentek felénk és felettünk 10-15 méterre emelkedve húztak be a tóra. Első pár lövésünk nem kis meglepetésre tapasztaltuk, hogy a gondosan célzott lövések mennyire lemaradtak a húzó kacsák mögött. Az idő sem nagyon kedvezett, mert a nagy szélben igen csak repült a vesző. Már akkor tudtuk, hogy nagyterítéses kacsavadászatra nem számíthatunk de, meglepő volt hogy már legalább 20-30 lövésen voltunk túl és a kacsák többsége mögülnk hápogva nyugtázta, hogy milyen csodálatos dolog az íjas vadászat és hogy ez mennyire nem zavarja őket. nem kis bánatunkra. A fülemben a kacsák hápogása

egyre hangosabban csengett. Mint egy nagyszabású kabarén lettem volna ahol a kacsák, mint a jó közönség egyszerre hápogták, (há-há-háp; háp-há-há-há-háp).

Az utolsó kacsák röptültek ki mikor már veszőinket, szedtük a felázott földről így a domb tetejéről, láttam, hogy egy háromfős kisebb csapat húz felém. Már akkor tudtam, hogy hiába mondja mindenki, hogy ennyit meg annyit fogj elé ez nem olyan, mint a sörétlövészet (bár véleményem, az hogy azt is csak gyakorlással lehet megtanulni).

Így nem is nagyon figyeltem semmit csak a közeledő csapatra koncentráltam mikor íjamat megfeszítve vártam, hogy minél közelebb repüljenek. A felém húzó kacsák vezetőjét vettem célba és fordultam, ahogy az ívet szelték majd veszőmet újtára, engedtem, mint aznap már oly sokszor. A kacska billentve jelezte a történést és röptét megtörve zuhanni kezdett nem kis ovációt váltva ki a jelenlévő társakból. A tojó földet érce még lábra kapott de a mellettem álló Bence, akit szintén magával ragadott az íjászat varázsa már vágtatott utána, és gyorsan megszabadította szenvedésétől. Újabb lövést nem is adtam le a még keringő csapatra, annyira örültem egy szem vadamnak.

Kézbe véve életem első récéjét (melyet ráadásul íjjal sikerült terítékre hoznom) minden jelenlévő gratulációját fülig érő szájjal fogadtam. Az első kacsavadászatom véget ért. Ha nem is nagy terítéssel de büszkén készítettük a vadat megillető tölgylevelés terítéket. A vadászt megillető töret mellé újra fogadtam a jelenlévők elismerő gratulációját majd, egy pár képet készítettünk, és Lajos barátom kedves szavak mellett baráti suhintásokkal fűszerezve vadkacsavadásszá avatott.

Sokak szerint a nevelt kacska vadászata nem vadászat. Puskával lehet, hogy nincs benne kihívás, nem tudom nem lőttem puskával de, reflex íjjal reptében kacsát lőni véleményem szerint akkor is élmény, ha az ember nevelt kacsára vadászik.

És eddig ahol az óta kacsavadászatot voltam íjas lőtávon belül egész este szürkületben nem tudtam volna 3 lövésnél többet leadni a távolság miatt nem beszélve a látási viszonyokról. Így a saját zárógondolatom csak annyi, hogy reptében íjjal vadat ejteni minden körülmény között igen nagy teljesítmény (vagy nagy szerencse) és örülök, hogy nekem már sikerült.

A rákövetkező hétre újabb kacsavadászatot rendeztünk melyen már többen is részt vettünk (hasonló eredményességgel) De ez már egy másik történet

Vadászíjász üdvözlettel: *Lukács Tamás*